

DE VERBORGEN ERFGENAAM

Boek IV – De wereld voor de wereld

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1

De Jongen Achter de Deur

Elias bewoog niet.

Hij durfde nauwelijks adem te halen.

Voor hem stond een jongen.

Tien jaar oud.

Gouden ogen.

Donker haar.

En een gezicht dat hij kende.

Zijn eigen gezicht.

De jongen keek hem aan alsof hij hem al jaren verwachtte.

"Je bent eindelijk gekomen."

Elias slikte.

"Wie ben jij?"

De jongen glimlachte.

"Dat heb je al gevraagd."

"Ik wil een antwoord."

"Dat krijg je."

Hij draaide zich om en liep langzaam de donkere kamer in.

"Maar niet voordat je binnenkomt."

Elias keek naar Elara.

Ze stond nog steeds bij de deur.

Haar gezicht was lijkleek.

"Ga niet."

Elias keek haar aan.

"Waarom?"

"Omdat hij precies weet wat hij doet."

"Wie is hij?"

Elara antwoordde niet.
De jongen draaide zich om.
"Ze is bang."
Elara keek hem boos aan.
"Ik ben niet bang voor jou."
"Niet voor mij."
De jongen glimlachte.
"Voor wat je weet."
Elias zette één stap naar voren.
De vloer onder zijn voeten veranderde.
De houten vloer werd steen.
De muren verdwenen.
Plotseling stond hij midden in een enorme stad.
Maar deze stad was anders dan alle steden die hij ooit had
gezien.
Geen mensen.
Geen auto's.
Geen huizen zoals hij ze kende.
Alle gebouwen waren wit.
Hoog.
Bijna oneindig.
Boven de stad hing geen hemel.
Er was alleen licht.
Een zacht gouden licht.
"Waar zijn we?"
De jongen stond naast hem.
"Voor Ravenhof."
Elias keek hem aan.
"Wat bedoel je?"

"Voor jouw wereld bestond."
Elias draaide zich langzaam om.
"Dit is..."
"De eerste wereld."
Elara kwam achter hen aan.
"Je mocht hem dit niet laten zien."
De jongen keek naar haar.
"Waarom niet?"
"Omdat hij nog niet klaar is."
Hij glimlachte.
"Dat zeggen jullie altijd."
Elias keek tussen hen in.
"Jullie?"
De jongen antwoordde:
"Amara."
Elias verstijfde.
"Wat heeft zij hiermee te maken?"
"Alles."
De jongen liep verder.
Elias volgde hem.
Elara bleef achter.
"Elias!"
Hij keek om.
"Wat?"
"Vertrouw hem niet."
De jongen lachte.
"Dat zegt ze al duizenden jaren."
Elias draaide zich weer naar hem.
"Duizenden?"

De jongen keek hem aan.
"Voor jou is tijd voorbij."
Hij wees naar zichzelf.
"Voor mij niet."
Elias voelde een koude rilling.
"Hoe oud ben je?"
De jongen antwoordde:
"Even oud als jij."
Elias stopte.
"Dat kan niet."
"Waarom niet?"
"Omdat jij tien bent."
"En jij bent hoeveel?"
"Dat weet je."
"Precies."
De jongen keek naar de gouden hemel.
"Leeftijd is slechts een herinnering aan hoeveel tijd je hebt meegemaakt."
Elias keek hem scherp aan.
"Wie ben je?"
De jongen kwam dichterbij.
Heel dichtbij.
Hij legde zijn hand tegen Elias' borst.
De gouden kracht reageerde onmiddellijk.
Elias werd overspoeld door beelden.
Een baby.
Een kamer.
Amara.
Seraa.

De eerste Elias.
Elara.
Lucas.
Maar deze keer zag hij iets anders.
Een tweede kamer.
Daarin lag een baby.
Dezelfde baby.
Maar deze keer...
was Elias niet alleen.
Naast hem lag de jongen.
Twee baby's.
Twee gouden ogen.
Eén ziel.
Elias rukte zich los.
"Wat was dat?"
De jongen glimlachte.
"Je eerste herinnering."
"Dat was ik."
"Ja."
"En jij."
"Ja."
"Wij waren samen."
"Ja."
Elias keek hem aan.
"Waarom herinner ik me dat niet?"
De jongen antwoordde:
"Omdat ze je geheugen hebben gesplitst."
Elara kwam dichterbij.
"Stop."

De jongen keek haar aan.
"Je kunt het niet eeuwig verbergen."
"Ik probeer hem te beschermen."
"Waarvoor?"
"Voor de waarheid."
De jongen lachte zacht.
"De waarheid heeft hem al gevonden."
Elias keek naar Elara.
"Vertel me alles."
Ze schudde haar hoofd.
"Niet hier."
"Waar dan?"
Elara keek naar de stad.
"Op de plaats waar jij geboren bent."
Elias fronste.
"Ik dacht dat ik daar gevonden was."
"Dat dacht iedereen."
De jongen keek naar Elias.
"Maar dat was niet je geboorteplaats."
Elias voelde zijn hartslag versnellen.
"Waar dan?"
De jongen wees naar een toren aan het einde van de stad.
Daarboven stond een enorme gouden deur.
"Daar."
Elias keek naar de toren.
"Wat zit daarachter?"
De jongen antwoordde:
"Het antwoord op de vraag die je al je hele leven stelt."
"Welke?"

"Wie je werkelijk bent."

De gouden deur begon langzaam open te gaan.

Een koude wind stroomde door de stad.

Elara greep Elias bij zijn arm.

"Nee."

Elias keek haar aan.

"Waarom?"

Ze fluisterde:

"Omdat achter die deur niet alleen jouw verleden ligt."

Ze keek naar de jongen.

"Daar ligt ook jouw toekomst."

Elias keek opnieuw naar de deur.

In de duisternis daarachter verscheen langzaam een figuur.

Een man.

Lang.

Gouden ogen.

Een zwarte mantel.

Elias herkende hem.

De eerste Elias.

Maar deze keer was hij niet alleen.

Naast hem stond een vrouw.

Elias' adem stokte.

Hij kende haar.

Hoewel hij haar nooit eerder had ontmoet.

Elara fluisterde:

"Dat is onze moeder."

De vrouw keek recht naar Elias.

En glimlachte.

Toen zei ze:

"Welkom thuis, mijn zoon."

De deur sloeg dicht.

En ergens achter Elias...

begon een klok te slaan.

Eén keer.

Twee keer.

Drie keer.

Elias draaide zich om.

De jongen was verdwenen.

Elara ook.

Hij stond alleen in de eerste wereld.

En op de stenen vloer voor hem verscheen langzaam een
zin:

JE BENT NOOIT GEBOREN.

Elias staarde ernaar.

Daaronder verscheen een tweede zin.

JE BENT GEMAAKT.

En daarna een derde.

MAAR NIET DOOR AMARA.

Hoofdstuk 2

De Stem in de Duisternis

De wind joeg onophoudelijk over de donkere heuvels rondom Ravenhof. De nacht leek stiller dan ooit, alsof zelfs de natuur haar adem inhield. Elias stond voor het raam van zijn kamer en keek uit over het landgoed. Sinds de gebeurtenissen van de vorige nacht voelde niets meer vertrouwd.

Hij had nauwelijks geslapen.

Steeds opnieuw hoorde hij dezelfde woorden in zijn hoofd. Niet als een herinnering, maar als een fluistering die uit een onzichtbare diepte leek te komen.

"De tijd is bijna gekomen..."

Hij draaide zich langzaam om. De kamer was leeg. Alleen het zwakke licht van de maan viel naar binnen en tekende lange schaduwen over de houten vloer.

Plotseling doofde de kaars op zijn bureau zonder dat er een zuchtje wind te voelen was.

De temperatuur daalde.

Een ijzige stilte vulde de kamer.

Toen klonk de stem opnieuw.

"Je zoekt antwoorden... maar de waarheid zal je alles afnemen."

Elias voelde hoe zijn hart sneller begon te slaan.

"Wie ben je?" vroeg hij zacht.

Er kwam geen antwoord.

In plaats daarvan verscheen op de muur een vreemd symbool. Donkere lijnen trokken zichzelf langzaam over de

stenen, alsof een onzichtbare hand ze tekende. Het leek op een oud zegel, maar anders dan alles wat Elias ooit in Ravenhof had gezien.

Op hetzelfde moment klonk er luid geklop op zijn deur.

"Elias!"

Het was Lucas.

Hij rukte de deur open.

"Je moet meekomen," zei Lucas buiten adem. "Iedereen is beneden. Er is iets gebeurd."

Samen renden ze door de lange gangen van Ravenhof.

Overal brandden lantaarns. Bewoners stonden fluisterend bijeen. Niemand leek te begrijpen wat er aan de hand was.

In de grote hal wachtte de Raad al op hen.

Op de stenen vloer lag een zwaar, zwart voorwerp, bedekt met eeuwenoud stof.

Een kist.

Niemand wist hoe ze daar terecht was gekomen.

Er zat geen slot op.

Geen handvat.

Alleen hetzelfde mysterieuze symbool dat Elias enkele minuten eerder op de muur van zijn kamer had gezien.

Iedereen keek zwijgend naar hem.

"Alleen jij kunt haar openen," zei de oudste bewaker met een trillende stem.

Elias zette aarzelend een stap naar voren.

Zodra zijn hand het koude oppervlak raakte, begon de hele hal te beven.

Van diep onder Ravenhof klonk een oorverdovend geluid.

Alsof iets... of iemand... eindelijk was ontwaakt.

Hoofdstuk 3

De Zwarte Kist

Het dreunende geluid bleef door Ravenhof galmen. Stof dwarrelde van het hoge gewelfde plafond terwijl de bewoners verschrikt achteruitdeinsden. Sommigen sloegen een kruis, anderen grepen instinctief naar oude talismannen die al generaties lang in hun familie werden doorgegeven. Maar Elias kon zijn blik niet losmaken van de zwarte kist. Zijn hand rustte nog steeds op het koude oppervlak. Onder zijn vingers voelde hij een trage hartslag. Niet van een mens, maar van iets veel ouder. Alsof de kist zelf leefde. "Voel je dat ook?" fluisterde Lucas.

Elias knikte zwigend.

Het vreemde symbool begon zacht goudkleurig op te lichten. Dunne lijnen verspreidden zich over de kist als wortels die zich een weg baanden door steen. Langzaam vormden ze een cirkel waarin onbekende tekens verschenen.

Niemand durfde dichterbij te komen.

Toen stapte meester Alaric naar voren.

"Ik heb dit symbool maar één keer eerder gezien," zei hij met een ernstige blik. "In een boek dat eeuwen geleden uit de bibliotheek van Ravenhof verdween."

"Wat betekent het?" vroeg iemand uit de menigte.

Alaric haalde diep adem.

"Het Zegel van de Wachter."

Een ijzige stilte volgde.

"Volgens de legende werd het gebruikt om iets op te sluiten dat nooit meer vrij mocht komen."

De woorden bleven in de lucht hangen.

Elias voelde een rilling over zijn rug lopen.

"En als de kist nu verschijnt..." zei hij langzaam,

"...betekent dat dan dat het zegel verzwakt?"

Niemand antwoordde.

Op datzelfde moment klonk een harde klik.

De kist sprong vanzelf een paar centimeter open.

Een koude mist stroomde eruit en kroop als levende schaduwen over de vloer. De kaarsen in de hal flakkerden wild voordat ze één voor één doofden.

Uit de mist verscheen een klein voorwerp.

Een oude zilveren sleutel.

Ze zweefde langzaam omhoog en bleef recht voor Elias hangen.

Toen klonk opnieuw die mysterieuze stem, duidelijker dan ooit.

"Zoek de Tempel van de Eerste Erfgenaam."

"Daar begint de waarheid."

De sleutel viel in Elias' hand.

Meteen verdween de mist.

De kist sloot zich weer met een zware dreun, alsof ze haar geheim voorlopig opnieuw had verborgen.

Lucas keek naar de sleutel.

"Heb jij ooit van die tempel gehoord?"

Elias schudde zijn hoofd.

"Nee..."

Hij draaide de sleutel langzaam tussen zijn vingers. Op de achterkant stond een inscriptie die pas zichtbaar werd toen het maanlicht erop viel.

'Alleen het bloed van de laatste erfgenaam opent de poort.'

Nog voordat iemand de woorden goed kon lezen, stormde een bewaker de hal binnen.

"Meester Alaric!" riep hij buiten adem.

"Ruiters... tientallen ruiters!"

"Ze dragen geen vaandel..."

"...maar allemaal hetzelfde zwarte teken."

De gezichten van de Raad verbleekten.

Alaric sloot langzaam zijn ogen.

"Ze hebben ons gevonden."

Buiten klonk de eerste dreun van een stormram tegen de poorten van Ravenhof.

Hoofdstuk 4

De Val van de Poorten

De eerste dreun liet de zware eikenhouten poorten van Ravenhof trillen.

Een tweede volgde vrijwel onmiddellijk.

Stof viel uit de eeuwenoude stenen bogen en de ijzeren scharnieren kraakten onder de enorme kracht van de stormram.

"Bemanningen naar de muren!" riep meester Alaric.

"Boogschutters op hun post! Niemand verlaat Ravenhof!"

De bewoners schoten in beweging. De rust die het landgoed altijd had gekenmerkt, maakte plaats voor paniek. Bewakers trokken hun zwaarden, terwijl anderen vrouwen en kinderen naar de ondergrondse schuilplaatsen begeleidden.

Elias bleef roerloos staan.

De zilveren sleutel voelde warm aan in zijn hand. Bij iedere dreun leek hij feller te gloeien.

Lucas greep hem bij zijn schouder.

"We moeten helpen."

Samen renden ze de stenen trap op naar de westelijke muur. Toen ze boven aankwamen, stokte hun adem.

Onder hen strekte zich een leger uit.

Honderden mannen en vrouwen, gehuld in donkere mantels, stonden zwijgend voor Ravenhof. Geen vaandels, geen strijdkreten, alleen een zee van zwarte schilden waarop hetzelfde vreemde symbool stond als op de kist.

Voor de troepen reed één ruiter langzaam naar voren.

Zijn gezicht ging schuil achter een zwarte helm van gepolijst staal. Over zijn schouders hing een lange mantel die door de wind heen en weer werd geslagen.

Hij hief zijn hand op.

Onmiddellijk viel het hele leger stil.

"Geef ons de laatste erfgenaam," klonk zijn stem luid over het binnenplein. "Dan zal Ravenhof blijven bestaan."

Niemand antwoordde.

Meester Alaric stapte op de kantelen.

"Ravenhof buigt voor niemand."

De onbekende ruiter liet een korte, koude lach horen.

"Dan kiezen jullie voor de ondergang."

Hij liet zijn hand zakken.

Op datzelfde moment begon de grond te beven.

Niet door de stormram.

Vanuit het bos verschenen reusachtige stenen wezens, hoger dan de muren van Ravenhof. Hun lichamen leken uit zwart graniet gehouwen en hun ogen brandden felblauw.

"Steenwachters..." fluisterde Alaric geschrokken.

"Dat is onmogelijk."

De eerste reus sloeg met zijn vuist tegen de poort.

Een oorverdovende knal vulde de lucht.

De poorten scheurden open.

Hout en ijzer vlogen alle kanten op.

"Ze zijn binnen!" schreeuwde een bewaker.

Het leger stormde vooruit.

Terwijl de strijd losbarstte, voelde Elias opnieuw een vreemde kracht door zijn lichaam trekken. De sleutel begon

fel te schijnen en wees als vanzelf naar een smalle gang die diep onder Ravenhof leidde.

"Niet naar de poort," zei Lucas verbaasd.

Elias keek naar het licht.

"Nee..."

"Er is iets onder Ravenhof dat we eerst moeten vinden."

Op datzelfde moment klonk een bekende stem achter hen.

"Dan hebben we geen seconde te verliezen."

Elias draaide zich om.

Uit de schaduwen stapte een vrouw die hij nog nooit had gezien. Ze droeg een donkergroene mantel en om haar hals hing een medaillon met het teken van de eerste erfgenamen.

Ze keek Elias recht aan.

"Mijn naam is Lyra."

"Ik ben gestuurd om je naar de Tempel van de Eerste Erfgenaam te brengen."

Nog voordat Elias iets kon vragen, klonk achter hen het geluid van brekend steen.

De eerste steenwachter had de binnenplaats bereikt.

Hoofdstuk 5

De Verborgen Tempel

Het gebrul van de steenwachter galmde door de binnenplaats. Bewakers vochten wanhopig om de indringers tegen te houden, maar het leek alsof elke verslagen vijand onmiddellijk werd vervangen door een nieuwe.

"Kom!" riep Lyra.

Zonder op een antwoord te wachten rende ze naar een smalle deur achter de grote bibliotheek. Elias en Lucas volgden haar. Achter hen klonken zwaarden, geschreeuw en het instorten van oude muren.

De deur leidde naar een smalle stenen trap die diep onder Ravenhof afdaalde. De lucht werd kouder naarmate ze verder afdaalden. Alleen het licht van de zilveren sleutel verlichtte de donkere gang.

"Hoe weet jij van deze plaats?" vroeg Elias terwijl hij naast Lyra liep.

"Mijn orde bewaakt dit geheim al eeuwen," antwoordde ze.

"Wij noemen ons de Wachters van de Eerste Kroon. Onze taak was wachten op jouw komst."

"Op mij?"

Lyra knikte.

"De laatste erfgenaam was voorspeld. Niet alleen in de oude kronieken van Ravenhof, maar ook in de tempel die onder dit landgoed verborgen ligt."

Na enkele minuten bereikten ze een enorme ondergrondse zaal. Gigantische zuilen droegen een plafond dat in de